

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1980

Warszawa, dnia 10 marca 1980 r.

Nr 2-3

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 6	— ustawa budżetowa na rok 1980 z dnia 21 grudnia 1979 r.	10
„ 7	— uchwała Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 21 grudnia 1979 r. o narodowym planie społeczno-gospodarczym na 1980 r.	10
„ 8	— uchwała Nr 194 Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1979 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1980 r.	13
„ 9	— rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1979 r. w sprawie ustalenia stawek procentowych podatku od wynagrodzeń od niektórych rodzajów wynagrodzeń	14
„ 10	— wytyczne Nr 19 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 29 października 1979 r. w sprawie ustalania zryczałtowanych wynagrodzeń dla obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach firm zagranicznych oraz przedsiębiorstwach i spółkach zagranicznych działających w Polsce	15

DZIAŁ B

6.

USTAWA BUDŻETOWA NA ROK 1980

z dnia 21 grudnia 1979 r.

*(Dziennik Ustaw z dnia 29 grudnia 1979 r. Nr 28, poz. 162)**(Wyciąg)*

Art. 21. 1. Poddaje się opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń:

1) wynagrodzenia ze stosunku pracy wypłacane przez uspołecznione zakłady pracy pracownikom zatrudnionym w tych zakładach jako w drugim lub dalszych miejscach pracy, jeżeli wynagrodzenia w podstawowym i dalszych miejscach pracy łącznie przekraczają kwotę 6.000 zł miesięcznie, z tym jednak że:

a) wynagrodzenia otrzymywane przez nauczycieli akademickich, nauczycieli, lekarzy i innych pracowników medycznych podlegają opodatkowaniu poczynając od trzeciego miejsca pracy,

b) wynagrodzenia otrzymywane przez radców prawnych podlegają opodatkowaniu w drugim i dalszych miejscach pracy tylko za pracę na innym stanowisku niż radca prawny,

c) w wypadku gdy kwota wynagrodzenia w podstawowym miejscu pracy jest niższa od 6.000 zł, opodatkowaniu w dalszych miejscach pracy podlega tyl-

ko nadwyżka łącznej kwoty wynagrodzeń ponad 6.000 zł,

2) nagrody przyznawane pracownikom ze środków nie objętych planem finansowym macierzystego zakładu pracy, z wyjątkiem nagród państwowych, resortowych i wojewódzkich za szczególne osiągnięcia — według stawki 10%.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do wynagrodzeń ze stosunku pracy pracowników sezonowych placówek wypoczynku dzieci i młodzieży oraz wynagrodzeń z tytułu świadczenia usług handlowych dla ludności, polegających na roznoszeniu mleka, pieczywa i innych towarów.

3. Minister Finansów w drodze rozporządzenia określi stawki podatku w granicach od 10% do 21,5%:

1) od wynagrodzeń ze stosunku pracy otrzymywanych w drugim i dalszych miejscach pracy,

2) od wynagrodzeń z tytułu umów o dzieło lub umów zlecenia; nie dotyczy to umów, których przedmiotem jest twórczość lub działalność artystyczna, literacka, naukowa, oświatowa lub publicystyczna.

7.

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 21 grudnia 1979 r.

o narodowym planie społeczno-gospodarczym na 1980 r.*(Monitor Polski z dnia 28 grudnia 1979 r. Nr 30, poz. 154)**(Wyciąg)*

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

— przyjmując zgodnie z uchwałami VI i VII Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej za podstawowy cel uzyskanie postępu w społeczno-gospodarczym rozwoju kraju, w tym szczególnie wzrostu dochodu narodowego, zwiększenia dochodów ludności, budownictwa mieszkaniowego, rozwoju ochrony zdrowia i oświaty, a także zapewnienia środków na realizację długofalowych programów zaopatrzenia kraju w paliwa, surowce i energię oraz rozwiązanie problemów transportu, i uznając niezbędność osiągnięcia równowagi bilansu handlu zagranicznego,

— uwzględniając dotychczasowe osiągnięcia w bieżącym dziesięcioleciu w realizacji celów i zadań,

— wychodząc z przesłanek wykonania zadań społeczno-gospodarczych w 1979 r. oraz trudniejszych warunkowań rozwojowych zewnętrznych i wewnętrznych, znacznie odbiegających od warunków, które stanowiły podstawę konstrukcji planu 5-letniego na lata 1976—1980,

— stwierdzając, że przyjęte kierunki działań społeczno-gospodarczych na 1980 r. stanowią aktywną koncepcję rozwiązania poszczególnych problemów, jak też tworzą podstawy do osiągnięcia dalszego postępu i rozwoju w latach następnych,

uznaje za podstawowe kierunki działania w 1980 r.:

1) podejmowanie przedsięwzięć w celu eliminowania niekorzystnych trendów dla gospodarki i zapewnienia realizacji zadań planu na 1980 r.,

2) podejmowanie działań w celu zapewnienia istotnego postępu w jakości pracy i efektywności gospodarowania we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego i społecznego, traktując to jako naczelne zadanie wszystkich ogniw gospodarki,

3) dążenie do zrównoważenia salda handlowego, szczególnie w obrotach z państwami zaliczonymi do II obszaru płatniczego,

4) aktywne przewycięzanie trudności we wszystkich węzłowych dziedzinach, ze zwróceniem szczególnej uwagi na poprawę sytuacji energetycznej, zaopatrzenia i transportu,

5) zapewnienie warunków do realizacji celów społecznych planu,

6) wydatne obniżenie nakładów inwestycyjnych oraz dostosowanie ich wielkości i struktury do możliwości zaopatrzenia i wykonawstwa,

7) utrwalenie warunków zapewniających bezpieczeństwo i obronność kraju.

Ustala się następujące podstawowe założenia i proporcje planu oraz wskaźniki wzrostu na 1980 r. w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1979 r.:

I. Dochód narodowy

1. Zakłada się, że dochód narodowy wytworzony wzrośnie o 1,4—1,8%, co przy obniżeniu udziału inwestycji netto w dochodzie podzielonym do 17—18% powinno zapewnić wzrost funduszu spożycia o 2,5%.

2. Podstawowym czynnikiem wzrostu dochodu narodowego wytworzonego powinien być rozwój produkcji materialnej, zwłaszcza w przemyśle społecznym, rolnictwie, budownictwie, transporcie, łączności i usługach, oraz poprawa efektywności gospodarowania, w szczególności przez zwiększenie oszczędności w zużyciu paliw, energii, surowców i materiałów na jednostkę produkcji oraz wzrost wydajności pracy.

II. Poziom życia społeczeństwa

Należy zapewnić dalszą poprawę warunków życia społeczeństwa, a w szczególności:

1) wzrost dochodów realnych ludności uzyskiwanych z tytułu pracy i świadczeń społecznych oraz dochodów ludności chłopskiej uzyskiwanych z produkcji rolniczej,

2) zwiększenie zaopatrzenia rynku w towary,

3) rozwój usług dla ludności, zwłaszcza o charakterze bytowym,

4) wydatne wzmocnienie kontroli ustalania i stosowania cen dla utrzymania proporcji ustalonych w planie,

5) realizację programu budownictwa mieszkaniowego oraz urządzeń towarzyszących,

6) rozwój działalności socjalnej i kulturalnej.

D. Oświata, kultura i sztuka, ochrona zdrowia, turystyka i wypoczynek, sport i kultura fizyczna

1. Należy kontynuować realizację reformy systemu edukacji narodowej, zapewniając rozszerzenie zakresu wychowania przedszkolnego, zwłaszcza w formach pełnych, szczególnie obejmując nim dzieci w wieku 6 lat, oraz wprowadzając nowe programy dla klas trzecich w szkołach podstawowych. Należy stworzyć warunki wprowadzania reformy przez kontynuowanie podnoszenia kwalifikacji nauczycieli, zwłaszcza na wsi, rozbudowę bazy materialnej szkolnictwa, zapewnienie wyposażenia szkół w pomoce naukowe, niezbędne do realizacji nowych programów nauczania, zaopatrzenie uczniów, zwłaszcza klas I—III, w podręczniki oraz usprawnienie dowożenia uczniów do szkół zbiorczych.

2. Przyjmuje się, że szkołę podstawową ukończy w 1980 r. około 487 tys. absolwentów, z tego 85 tys. podejmie dalszą naukę w liceach ogólnokształcących, a 392 tys. w szkołach zawodowych.

3. W szkolnictwie ponadpodstawowym, a zwłaszcza zawodowym, należy kontynuować działania na rzecz poprawy dostosowania kierunków kształcenia do potrzeb gospodarki. Należy zwiększyć rozmiary

kształcenia kadr dla potrzeb gospodarki żywnościowej, a w szczególności dla rolnictwa i sfery usług. Liczbę uczniów przyjmowanych do pierwszej klasy zasadniczych szkół zawodowych kształcących dla potrzeb rolnictwa i gospodarki żywnościowej należy zwiększyć co najmniej do 64 tys. osób, a do pierwszej klasy techników, liceów zawodowych i policealnych studiów zawodowych do 47 tys. osób. Należy również zwiększyć przyjęcia na inne kierunki kształcenia, w których istnieje deficyt kadr kwalifikowanych lub przewiduje się wzrost zapotrzebowania w latach przyszłych.

4. Przyjmuje się, że liczba studentów nowo przyjętych na pierwszy rok studiów dziennych osiągnie 59,5 tys. osób, w tym na kierunkach służących potrzebom rolnictwa 10,5 tys. osób. Należy systematycznie poprawiać jakość kształcenia oraz warunki nauczania w szkołach wyższych, a także polepszać warunki socjalne studentów.

5. Należy zapewnić korzystne warunki do rozwoju i upowszechniania działalności kulturalnej, utrwalenia osiągnięć w dziedzinach: literatury, muzyki, teatru, kinematografii, plastyki, ochrony zabytków, zapewnienia opieki i pomocy środowiskom twórczym, rozwoju kulturalnego wszystkich regionów kraju, ze szczególnym zwróceniem uwagi na dostępność do dóbr kulturalnych w środowisku robotniczym i wiejskim, uwzględniając w tym nowe osiedla i osady. Istotne znaczenie ma tworzenie warunków dla rozwoju młodych talentów artystycznych.

W działalności oświatowo-kulturalnej oraz w programach radiowych i telewizyjnych należy doskonalić ich poziom ideowy i artystyczny, a także wiedzę ekonomiczną społeczeństwa, a w programach dla młodzieży zwracać szczególną uwagę na ich wartości wychowawcze oraz kształtowanie społecznych cech osobowości człowieka.

6. W dziedzinie ochrony zdrowia należy kontynuować dalsze doskonalenie funkcjonowania instytucji podstawowej opieki zdrowotnej oraz zwiększać intensywność zwalczania chorób społecznych i zawodowych. Realizacja tych zadań wymaga odpowiedniego rozmieszczenia kadr lekarskich i personelu pomocniczego oraz bardziej efektywnego wykorzystania środków będących w dyspozycji służby zdrowia. Liczba łóżek w szpitalach ogólnych i klinicznych powinna się zwiększyć o 4,3%, to jest do 208,4 tys. Należy zwiększyć koncentrację robót budowlano-montażowych na budowach szpitali oddawanych do użytku w 1980 r. oraz kontynuować budowę pawilonów szpitalnych w krótkim cyklu realizacyjnym, co powinno przyczynić się do zwiększenia ilości miejsc w lecznictwie zamkniętym. Należy zwiększyć środki kierowane z Narodowego Funduszu Ochrony Zdrowia na budownictwo i wyposażenie szpitali.

Należy zapewnić zaopatrzenie ludności w podstawowe leki. Niezbędne jest prowadzenie prac nad racjonalizacją ich zużycia i zapobieganie marnotrawstwu.

7. Należy kontynuować rozszerzanie zakresu pomocy ludziom starym, między innymi przez dalszą poprawę opieki środowiskowej oraz zwiększenie liczby miejsc w zakładach opieki społecznej do około 62,2 tys., to o 3,3%.

8. Należy rozszerzyć możliwości wypoczynku w ośrodkach i rejonach turystyczno-wczasowych w

drodze zwiększenia stopnia wykorzystania istniejących obiektów czasowych. Liczba miejsc w hotelach powinna zwiększyć się o 6,6%. Szacuje się, że z czasów pracowniczych skorzysta w 1980 r. ponad 4,5 mln osób. Należy popierać rozwój turystyki zbiorowej.

9. Należy kontynuować działania upowszechniające sport, zwłaszcza wśród młodzieży szkolnej, oraz zapewnić dobre przygotowanie kadry narodowej do udziału w Igrzyskach Olimpijskich w 1980 r.

E. Ochrona środowiska naturalnego, gospodarka wodna, program „Wisła”

1. Należy kontynuować w zakładach przemysłowych działania zapewniające skuteczną ochronę środowiska naturalnego przed ujemnymi skutkami działalności produkcyjnej.

Należy także budować komunalne i przemysłowe oczyszczalnie ścieków, zagospodarowywać odpady przemysłowe oraz rekultywować wysypiska, hałdy i stawy osadowe.

2. Należy zapewnić poprawę stanu zabezpieczenia kraju przed powodzią, a zwłaszcza zapewnić budowę lub modernizację około 60 km wałów przeciwpowodziowych oraz dokonać regulacji ponad 514 km rzek i potoków górskich. W celu poprawy zaopatrzenia w wodę ludności, zakładów przemysłowych i rolnictwa należy między innymi zwiększyć zdolność produkcyjną ujęć wodnych o ponad 4,2 mln m³ na dobę oraz osiągnąć przyrost pojemności zbiorników wodnych o 24,3 mln m³.

3. Należy kontynuować realizację programu kompleksowego zagospodarowania rzeki Wisły i jej dorzecza, a w szczególności należy zapewnić właściwy przebieg realizacji kaskady górnej Wisły.

III. Produkcja materialna

A. Przemysł

1. W przemyśle należy przyjąć jako podstawowe następujące kierunki działania:

1) dostosować tempo wzrostu produkcji przemysłowej w poszczególnych gałęziach i branżach do możliwości zaopatrzenia w surowce i materiały z produkcji krajowej i z importu,

2) sterować rozwojem produkcji w celu zapewnienia oszczędnego i efektywnego wykorzystania posiadanych surowców i materiałów oraz uzyskania produktów najbardziej niezbędnych dla potrzeb gospodarki,

3) kontynuować wprowadzanie zmian w strukturze produkcji na rzecz zwiększenia rozmiarów produkcji na zaopatrzenie rynku oraz na eksport,

4) dostosować wielkość produkcji na cele inwestycyjne ściśle do wielkości nakładów inwestycyjnych i potrzeb eksportowych,

5) podnosić poziom nowoczesności i jakości produkcji,

6) znacznie zwiększyć produkcję części zamiennych i dostosować ją do potrzeb racjonalnej eksploatacji,

7) obniżać nadmierną energochłonność i materiałochłonność produkcji; eliminować wyroby o niskich parametrach techniczno-eksploatacyjnych i nie posiadające zbytu,

8) zwiększać efektywność gospodarowania, w szczególności przez:

a) zmniejszenie materiałochłonności produkcji w wyniku rozszerzenia zakresu stosowania znacznie oszczędniejszych norm zużycia materiałów, surowców i energii na jednostkę produkcji,

b) zmniejszenie importochłonności produkcji i racjonalizację importu,

c) obniżanie kosztów własnych, w tym zwłaszcza materiałowych,

d) lepsze wykorzystanie czasu pracy, w tym szczególnie przez poprawę organizacji pracy i ograniczenie absencji,

9) szerzej wykorzystywać substytuty materiałowe, surowce wtórne oraz rozwijać regenerację części zamiennych.

2. Uwzględniając możliwości zaopatrzenia w surowce, materiały oraz elementy kooperacyjne z produkcji krajowej i z importu, wzrost produkcji przemysłowej powinien wynieść 3,0—4,2%. Oznacza to, że wartość sprzedaży produkcji i usług przedsiębiorstw przemysłowych osiągnie poziom około 3.150 mld zł, w tym produkcja rynkowa wyniesie 1.026 mld zł, to jest wzrośnie o 5,5%, a produkcja na eksport 491 mld zł, to jest wzrośnie o 8,9%; produkcja na cele inwestycyjne nie powinna przekraczać poziomu 93 mld zł, co stanowi zmniejszenie o około 8%.

3. Wartość sprzedaży produkcji i usług przedsiębiorstw przemysłowych według gałęzi powinna osiągnąć następujący poziom:

w mld zł

Wyszczególnienie	1980	Wskaźniki
		1980 r. 1979 p.w.
Przemysł ogółem	3.150	103,0—104,2
w tym:		
— paliwowo-energetyczny	300	103,6
— metalurgiczny	268	103,3
— elektromaszynowy	908	105,1
— chemiczny	281	103,5
— mineralny	107	105,8
— drzewno-papierniczy	148	106,3
— lekki	432	104,1
— spożywczy	627	103,3

4. Należy szerzej wykorzystywać dostępne rozwiązania z zakresu postępu technicznego, zapewniając terminowe uruchamianie i opanowywanie produkcji nowych wyrobów, nowych konstrukcji i technologii, jak też szerzej wykorzystywać ruch racjonalizatorski.

Należy także zapewnić poprawę jakości produkcji oraz zmniejszenie strat w brakach produkcyjnych, jak też obniżyć koszty napraw gwarancyjnych.

Podniesienie jakości produkcji powinno zapewnić wzrost ilości wyrobów oznaczonych państwowymi znakami jakości „Q” i „I” w produkcji przemysłowej o 6,6%.

B. Zatrudnienie i poprawa jakości pracy

1. Zmniejszanie się przyrostu zasobów pracy w warunkach dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju wymaga racjonalizacji gospodarowania kadrą pracowniczą. Należy zapewnić dopływ wykwalifi-

fikowanych kadr do przemysłu górniczego, energetyki, transportu i rolnictwa, sfery obsługi rolnictwa, usług dla ludności zarówno na wsi, jak i w mieście oraz do pracy nakładczej, rzemiosła i handlu głównie w systemie agencji-prowizyjnym. W pozostałych działach gospodarki narodowej stan zatrudnienia należy dostosować do zadań produkcyjnych i wzrostu wydajności pracy określonych w tych działach.

2. Warunkiem realizacji wskazanych zamierzeń jest wykonanie przez gospodarke społeczną ustalonego programu zadań produkcyjnych oraz usługowych, między innymi przez wzrost wydajności pracy, poprawę jakości oraz zwiększenie efektywności pracy przy maksymalnej racjonalizacji zatrudnienia.

3. Realizacji zadań planu oraz wzrostowi wydajności pracy sprzyjać powinny, oprócz dalszego wzrostu technicznego uzbrojenia pracy, także wzrost poziomu kwalifikacji zawodowych pracowników oraz poprawa organizacji pracy.

Dopływ absolwentów wpłynie na poprawę struktury kwalifikacyjnej zatrudnionych, zwiększając udział zatrudnienia osób z wykształceniem ponadpodstawowym do 65%.

4. Poprawę wykorzystania czynnika ludzkiego w procesach rozwojowych powinno się osiągnąć w szczególności przez:

- 1) doskonalenie organizacji produkcji oraz jej mechanizację i automatyzację,
- 2) kontynuowanie realizacji programu poprawy struktury zatrudnienia według kwalifikacji,
- 3) większe niż dotychczas przemieszczanie wykwalifikowanej kadry z zakładów istniejących w celu obsadzenia miejsc pracy w nowo uruchamianych zakładach,
- 4) przestrzeganie obowiązku przyjmowania do pracy w pierwszej kolejności pracowników posiadających pełne kwalifikacje zawodowe i zatrudniania ich zgodnie z ustaleniami taryfikatorów kwalifikacyjnych,
- 5) wykorzystanie normowania i organizacji pracy jako instrumentów racjonalizujących gospodarke zatrudnieniem i funduszem płac,
- 6) ograniczenie zatrudnienia w administracji gospodarczej, szczególnie przedsiębiorstw i zjednoczeń,
- 7) wzmocnienie organizacji i dyscypliny pracy za-

równy w sferze produkcji materialnej, jak i niematerialnej.

5. Należy nadal zwracać uwagę na poprawę warunków pracy oraz sprawy bytowe, a zwłaszcza na:

- 1) warunki bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 2) prawidłowy przebieg adaptacji zawodowej nowo przyjmowanych pracowników,
- 3) prawidłowe realizowanie zasad wynagrodzeń za pracę,
- 4) kształtowanie postaw zaangażowania zawodowego i społecznego załóg pracowniczych.

IV. Środki realizacji planu

A. Efektywność gospodarowania

1. Zrealizowanie zadań określonych w narodowym planie społeczno-gospodarczym na 1980 r. wymaga osiągnięcia wyraźnego postępu w jakości pracy i efektywności gospodarowania we wszystkich dziedzinach życia społecznego i gospodarczego. W szczególności wiąże się to z potrzebą uzyskania oszczędności materiałowych, surowcowych, energetycznych, racjonalizacją pracy, jak też oszczędnym gospodarowaniem innymi środkami produkcji.

2. Postęp w gospodarowaniu paliwami, energią, surowcami i materiałami należy uzyskać między innymi przez rozszerzenie normowania ich zużycia, aktualizację dotychczasowych norm stosownie do zachodzących zmian w procesach technologicznych, a także przez przestrzeganie dyscypliny realizacji programów oszczędnościowych.

W rezultacie tych działań powinno nastąpić obniżenie kosztów ogółem w przemyśle o 0,4%, w tym materiałowych co najmniej o 1,2%, a w budownictwie kosztów ogółem o 0,8%, w tym materiałowych co najmniej o 0,3%. Jednocześnie należy usprawnić organizację zaopatrzenia w materiały i surowce, aby przyrost zapasów w przemyśle nie przekroczył 0,8% na 1% przyrostu wartości produkcji.

3. Ważnym czynnikiem warunkującym uzyskanie zakładanego postępu w efektywności gospodarowania powinna być racjonalizacja zatrudnienia, poprawa jakości i organizacji oraz dyscypliny pracy, lepsze wykorzystanie czasu pracy, a także ograniczenie fluktuacji zatrudnienia.

W rezultacie zakłada się wzrost wydajności pracy w przemyśle o 4,4%, a w budownictwie o 6,5%.

8.

UCHWAŁA Nr 194 RADY MINISTRÓW

z dnia 24 grudnia 1979 r.

w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1980 r.

(Monitor Polski z dnia 31 grudnia 1979 r. Nr 31, poz. 156)

Na podstawie art. 150 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Pracownicy uspołecznionych zakładów pracy mogą otrzymać w 1980 r. szesnaście dodatkowych dni wolnych od pracy, przypadających w następujących terminach:

soboty — 12 i 26 stycznia, 2 i 16 lutego, 8 marca, 19 kwietnia, piątek — 9 maja, soboty — 21 czerwca,

5 lipca, 23 sierpnia, 20 września, 25 października, 8 i 22 listopada, 6 i 20 grudnia.

§ 2. Przy wprowadzaniu dodatkowych dni wolnych od pracy, o których mowa w § 1, stosuje się odpowiednio zasady i warunki określone:

1) przepisami § 1 ust. 3 oraz § 3—11 uchwały nr 41 Rady Ministrów z dnia 6 lutego 1974 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975 (Monitor Polski Nr 6, poz. 43).

2) przepisami § 1 ust. 2 i § 2 uchwały nr 237 Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 1976 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1977 r. (Monitor Polski Nr 43, poz. 213),

3) przepisami § 3 uchwały nr 189 Rady Ministrów

z dnia 22 grudnia 1978 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1979 r. (Monitor Polski nr 39, poz. 152).

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

9.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 grudnia 1979 r.

w sprawie ustalenia stawek procentowych podatku od wynagrodzeń od niektórych rodzajów wynagrodzeń

(Dziennik Ustaw z dnia 10 stycznia 1980 r. Nr 1, poz. 2)

Na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy budżetowej na rok 1980 z dnia 21 grudnia 1979 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. Od wynagrodzeń z tytułu stosunku pracy otrzymywanych w drugim i dalszych miejscach pracy podatek od wynagrodzeń pobiera się według następującej skali dla miesięcznego okresu wypłaty:

Podstawa obliczenia podatku w złotych		Podatek wynosi	
ponad	do	w drugim miejscu pracy %	w dalszych miejscach pracy %
1		2	3
	1050	10,0	10,0
1050	1150	10,0	10,6
1150	1250	10,0	11,8
1250	1350	10,0	13,0
1350	1450	10,8	14,4
1450	1550	11,7	15,6
1550	1650	12,6	16,8
1650	1750	13,5	18,0
1750	1850	14,5	19,4
1850	1950	15,5	20,6
1950	2050	16,5	21,5
2050	2150	17,5	21,5
2150	2250	18,4	21,5
2250	2350	19,5	21,5
2350	2450	20,5	21,5
2450		21,5	21,5

podatnika na podstawie jego pisemnego oświadczenia o wysokości miesięcznego wynagrodzenia w pozostałych miejscach pracy.

§ 4. 1. Od wynagrodzeń z tytułu umów o dzieło lub zlecenia, z wyjątkiem wynagrodzeń wymienionych w § 5 oraz wynagrodzeń z tytułu umów o dzieło lub zlecenia, których przedmiotem jest twórczość lub działalność artystyczna, literacka, naukowa, oświatowa lub publicystyczna, pobiera się podatek od wynagrodzeń według następującej skali dla miesięcznego okresu wypłaty:

Podstawa obliczenia podatku w złotych		Podatek wynosi %		
ponad	do			
1		2	3	4
	1000	—	10,0	10,0
1000	1050	10,0	10,0	10,0
1050	1150	10,0	10,0	10,6
1150	1250	10,0	10,0	11,8
1250	1350	10,0	10,0	13,0
1350	1450	10,0	10,8	14,4
1450	1550	10,0	11,7	15,6
1550	1650	10,0	12,6	16,8
1650	1750	10,0	13,5	18,0
1750	1850	10,0	14,5	19,4
1850	1950	10,3	15,5	20,6
1950	2050	11,0	16,5	21,5
2050	2150	11,7	17,5	21,5
2150	2250	12,3	18,4	21,5
2250	2350	13,0	19,5	21,5
2350	2450	13,7	20,5	21,5
2450	2550	14,4	21,5	21,5
2550	2650	15,0	21,5	21,5
2650	2750	15,7	21,5	21,5
2750	2850	16,4	21,5	21,5
2850	2950	17,1	21,5	21,5
2950	3050	17,6	21,5	21,5
3050	3150	18,2	21,5	21,5
3150	3250	18,7	21,5	21,5
3250	3350	19,2	21,5	21,5
3350	3450	19,5	21,5	21,5
3450	3550	19,8	21,5	21,5
3550	3650	20,1	21,5	21,5
3650	3750	20,4	21,5	21,5
3750	3850	20,7	21,5	21,5
3850	4000	21,1	21,5	21,5
4000		21,5	21,5	21,5

§ 2. Wynagrodzenia nauczycieli akademickich, nauczycieli, lekarzy i innych pracowników medycznych, otrzymywane w trzecim miejscu pracy, podlegają opodatkowaniu według skali określonej w § 1, przewidzianej dla wynagrodzeń otrzymywanych w drugim miejscu pracy.

§ 3. Opodatkowaniu w drugim i dalszych miejscach pracy podlegają wynagrodzenia w pełnej wysokości według skal określonych dla drugiego i dalszych miejsc pracy, jeżeli wynagrodzenie w podstawowym miejscu pracy przekracza 6.000 zł miesięcznie. Jeżeli wynagrodzenie w podstawowym miejscu pracy jest niższe od tej kwoty, opodatkowaniu podlega tylko nadwyżka kwoty wynagrodzeń ponad 6.000 zł według skali określonej w § 1, przewidzianej dla wynagrodzeń otrzymywanych w drugim miejscu pracy. Podatek pobiera zakład pracy wskazany przez

2. Podatek od wynagrodzeń według skali określonej w ust. 1:

1) w kolumnie 2 — pobiera się od wynagrodzeń otrzymywanych od pierwszego płatnika,

2) w kolumnie 3 — pobiera się od wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego płatnika,

3) w kolumnie 4 — pobiera się od wynagrodzeń otrzymywanych od dalszych płatników.

3. Jeżeli wynagrodzenie określone w ust. 1 wypłacane jest osobie, która równocześnie otrzymuje wynagrodzenie ze stosunku pracy, wynagrodzenie określone w ust. 1 uważa się za otrzymywane od drugiego lub dalszego płatnika.

§ 5. Od wynagrodzeń z tytułu wykonywanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej dorywczych czynności o charakterze pracy fizycznej, nie polegających na usługowym wytwarzaniu lub przetwarzaniu, stawka procentowa podatku od wynagrodzeń wynosi 10% wynagrodzenia bez względu na jego

wysokość i bez względu na to, czy wynagrodzenie otrzymywane jest od jednego, czy też od większej liczby płatników.

§ 6. W zakresie unormowanym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 1, poz. 1) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń oraz obniżenia skal w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 5, poz. 30).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń wypłacanych w okresie od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

10.

WYTYCZNE Nr 19 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 29 października 1979 r.

w sprawie ustalania zryczałtowanych wynagrodzeń dla obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach firm zagranicznych oraz przedsiębiorstwach i spółkach zagranicznych działających w Polsce

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 19 grudnia 1979 r. Nr 7, poz. 11)

Na podstawie § 3 uchwały nr 123 Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1979 r. w sprawie wynagradzania obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach firm zagranicznych oraz przedsiębiorstwach i spółkach działających w Polsce (Monitor Polski Nr 20, poz. 119), ustala się, co następuje:

1. Wytyczne określają zasady ustalania zryczałtowanych wynagrodzeń dla obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach firm zagranicznych oraz w przedsiębiorstwach i spółkach zagranicznych bez udziału kapitału polskiego działających w Polsce, zwanych dalej „przedsiębiorstwami zagranicznymi”.

2. Wytyczne nie dotyczą obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach firm zagranicznych oraz w przedsiębiorstwach i spółkach działających w Polsce, jeżeli umowy, układy lub porozumienia międzynarodowe określiły inne zasady ich wynagradzania.

3. W celu ustalenia dla obywatela polskiego, zatrudnionego w przedsiębiorstwie zagranicznym, zryczałtowanego miesięcznego wynagrodzenia na poziomie nie niższym od minimalnego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi zatrudnionemu na takim samym lub równorzędnym stanowisku pracy w krajowym zakładzie pracy w branży o analogicznym profilu działalności gospodarczej, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami branżowymi (układy zbiorowe pracy oraz protokoły dodatkowe zawarte do tych układów), należy:

1) przyrównać zajmowane przez obywatela polskiego w przedsiębiorstwie zagranicznym stanowisko pracy do takiego samego lub podobnego stanowiska pracy określonego w taryfikatorze kwalifikacyjnym oraz tabeli zaszerogowań do stawek płacy zasadniczej i dodatków funkcyjnych, ustalonych w odpowiednich przepisach branżowych; za podstawę porównania należy przyjąć poziom wymaganych na po-

równywanych stanowiskach pracy kwalifikacji zawodowych i wykształcenie oraz stopień odpowiedzialności za wykonywaną pracę,

2) określić wszystkie składniki wynagrodzenia, jakie zgodnie z odpowiednimi przepisami branżowymi przysługują pracownikowi zatrudnionemu w krajowym zakładzie pracy na stanowisku pracy przyjętym za podstawę do porównania, a w szczególności:

- wynagrodzenie zasadnicze,
- dodatek funkcyjny,
- dodatek za znajomość języków obcych,
- premie regulaminowe,
- nagrodę z zakładowego funduszu nagród,

3) ustalić minimalne stawki wszystkich składników wynagrodzenia, przysługujących na stanowisku pracy przyjętym za podstawę porównania.

4. Minimalne stawki składników wynagrodzenia, o których mowa w ust. 3, należy ustalać w następującej wysokości:

1) wynagrodzenie zasadnicze i dodatek funkcyjny — w kwotach minimalnych określonych w odpowiednich tabelach miesięcznych stawek wynagrodzeń zasadniczych i tabelach dodatków funkcyjnych lub tabelach stawek godzinowych dla zajmowanego przez obywatela polskiego stanowiska lub dla wykonywanej pracy; przy przeliczaniu godzinowych stawek płac na stawki miesięczne należy stosować mnożnik 200,

2) dodatek za znajomość języków obcych — w kwotach przewidzianych w odpowiednich układach zbiorowych pracy oraz protokołach dodatkowych do tych układów,

3) premie — w kwotach nie niższych niż 20% wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w pkt. 1, dla obywateli polskich zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych lub samodzielnych, lub 15% tego wynagrodzenia zasadniczego dla obywateli polskich zatrudnionych na pozostałych stanowiskach,

4) dodatek za staż pracy — w kwotach wynikających z przemnożenia wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w pkt. 1, przez wskaźnik procentowy dodatku za staż pracy (5% po 5 latach pracy, 10% po 10 latach pracy, 15% po 15 latach pracy). Dla ustalenia uprawnień do dodatku należy sumować wszystkie okresy pracy obywatela polskiego z wyjątkiem okresów pracy w tych zakładach pracy, w których stosunek pracy uległ rozwiązaniu bez wypowiedzenia z winy pracownika lub wskutek porzucenia pracy,

5) nagrodę z zakładowego funduszu nagród — w kwotach wynikających z przemnożenia całkowitego wynagrodzenia obywatela polskiego przez wskaźnik procentowy 8,5.

5. Minimalne zryczałtowane miesięczne wynagrodzenie dla obywatela polskiego zatrudnionego w przedsiębiorstwie zagranicznym ustala się sumując minimalne stawki wszystkich składników wynagrodzenia przysługujących na stanowisku pracy przyjętym za podstawę porównania.

6. Przykłady obliczania minimalnego miesięcznego zryczałtowanego wynagrodzenia zawiera załącznik do niniejszych wytycznych.

7. Kwotę zryczałtowanego miesięcznego wynagrodzenia przysługującego obywatelowi polskiemu oraz kwotę dodatku specjalnego do wynagrodzenia przysługującego na podstawie § 4 uchwały nr 123 Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1979 r. w sprawie wynagradzania obywateli polskich zatrudnionych w przedsiębiorstwach firm zagranicznych oraz przedsiębiorstwach i spółkach zagranicznych działających w Polsce (Monitor Polski Nr 20, poz. 119) określa przedsiębiorstwo zagraniczne w zawartej z obywatelem polskim umowie o pracę.

8. Zryczałtowane miesięczne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 7, łącznie z dodatkiem specjalnym, o którym mowa w ust. 4 uchwały nr 123 Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1979 r., jest wynagrodzeniem netto, tj. nie obejmuje kwot podatku od wynagrodzenia i składki na cele emerytalne. W związku z tym powinno być ono powiększone o odpowiednie kwoty tego podatku i składki na cele emerytalne zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

9. Wytyczne obowiązują od dnia 1 września 1979 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
M. Milczarek

Załącznik do wytycznych nr 19 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 29 X 1979 r.

PRZYKŁADY OBLICZANIA MINIMALNYCH MIESIĘCZNYCH WYNAGRODZEŃ ZRYCZAŁTOWANYCH JAKIE MOGĄ OTRZYMAĆ OBYWATELE POLSCY ZATRUDNIENI W PRZEDSIĘBIORSTWIE ZAGRANICZNYM

Za podstawę obliczania przyjęto zasady wynagradzania określone w układzie zbiorowym pracy pracowników przedsiębiorstw handlu zagranicznego i protokołach dodatkowych do tego układu.

Przykład 1

Obywatel polski zajmujący stanowisko sekretarza (z 10-letnim stażem pracy):

— wynagrodzenie zasadnicze (9 kategoria zaszeregowania wg tabeli miesięcznych stawek wynagrodzeń zasadniczych)	3 100 zł
— dodatek funkcyjny	—
— dodatek za znajomość języków obcych (2 języki)	400 zł
— premia (15% od 3 100 zł)	465 zł
— dodatek za staż pracy (10% od 3 100 zł)	310 zł
— nagroda z zakładowego funduszu nagród (8,5% od 4 275 zł)	363 zł
	razem 4638 zł

Miesięczne wynagrodzenie zryczałtowane netto, jakie może być ustalone nie może być niższe niż 4638 zł.

Przykład 2

Obywatel polski zajmujący stanowisko księgowego, prowadzącego sprawy finansowe przedsiębiorstwa zagranicznego (z 15-letnim stażem pracy):

— wynagrodzenie zasadnicze (11 kategoria zaszeregowania wg tabeli miesięcz-

nnych stawek wynagrodzeń zasadniczych)	3700 zł
— dodatek funkcyjny	—
— dodatek za znajomość języków obcych (1 język)	150 zł
— premia (15% od 3700 zł)	555 zł
— dodatek za staż pracy (15% od 3700 zł)	555 zł
— nagroda z zakładowego funduszu nagród (8,5% od 4960 zł)	421 zł
	razem 5381 zł

Miesięczne wynagrodzenie zryczałtowane netto, jakie może być ustalone nie może być niższe niż 5381 zł.

Przykład 3

Obywatel polski zajmujący stanowisko kierownika (szefa) działu sprzedaży (z 10-letnim stażem pracy):

— wynagrodzenie zasadnicze (12 kategoria zaszeregowania wg tabeli miesięcznych stawek wynagrodzeń zasadniczych)	4000 zł
— dodatek funkcyjny	1400 zł
— dodatek za znajomość języków obcych (1 język)	150 zł
— premia (20% od 4000 zł)	800 zł
— dodatek za staż pracy (10% od 4000 zł)	400 zł
— nagroda z zakładowego funduszu nagród (8,5% od 6750 zł)	573 zł
	razem 7323 zł

Miesięczne wynagrodzenie zryczałtowane netto, jakie może być ustalone nie może być niższe niż 7323 zł.

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

Informacji o warunkach prenumeraty udzielały oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienie, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.